

ZPRAVODAJ

KLUBU VÝSADKOVÝCH VETERÁNŮ
PŘI VÚ 8280 PROSTĚJOV

30

ROČNÍK XII

číslo 3

Redakční uzávěrka: 20. 9. 2003

VÝROČNÍ ČLENSKÁ SCHŮZE KVV PROSTĚJOV

Zveme všechny členy klubu výsadkových veteránů k účasti na výroční členskou schůzi, která se uskuteční 22. 11. 2003 v Prostějově. Tentokrát je místem konání restaurace „U TŘÍ BRÍZY“ (za Petrkovým kostelem) a začátek je v 16.00 hodin. Vedle pevného programu bude i dostatek času na vzájemné pobesedování účastníků, vyslechnutí kulturní vložky a diskusních příspěvků účastníků. Opět budou brány dary do velké tomboly. Zájemci o zajištění noclehu v Prostějově se musí přihlásit do 15. listopadu 2003 na naši kontaktní adresu písemně nebo telefonicky na telefon 582 338 485 – kolega Řepka.

Určení zástupců jednotlivých MKVV se musí dostavit do restaurace U Tří bríz do 12.45 hodin, odtud budou převezeni do místa konání porady předsedů. Ve 13.00 hodin bude zahájeno jednání, na kterém budou delegáti informováni o činnosti jejich MKVV v tomto roce, o jejich záměrech na rok 2004, upřesnění termínu jejich výročních jednání na letošní rok a návrhy na další činnost všech MKVV. K tomu diskuse. Žádáme předsedy MKVV, aby svoji účast nebo účast jejich zástupců potvrdili do 15. 11. 2003. Na všechny se těšíme.

Závěr letošního a příprava příštího roku

Blíží se konec letošního roku a s ním i bilančování, rozbor a hodnocení činnosti klubu výsadkových veteránů České republiky. Jaký ten letošní rok byl? Podářilo se vše podle původních záměrů? Nebylo až příliš objektivních problémů? Nebo bylo málo lidí, málo peněz a mnoho potíží? Co se mohlo, ale nepovedlo se? Nezpohodlněli jsme trochu a hledáme spíše cestu menšího odporu? V čem je dostatek prostoru a rezerv v práci klubů výsadkových veteránů?

Přestože každý místní klub má své specifické podmínky a jeho činnost je určována těmito zvláštnostmi, mají všechny kluby společný výše uvedený okruh otázek při organizování, ale i při hodnocení své činnosti. Jak se s těmito klady i nedostatky činnosti vypořádali, o tom bude společná porada místních klubů. Bude již v pořadí čtvrtá. Všechny dosavadní příspěvky k širšímu poznání činnosti jednotlivých

místních klubů, k užší a přátelské spolupráci mezi nimi, ke koordinaci činnosti klubů, k výměně a sjednocení názorů v organizačních otázkách, k připomínkám a podnětným návrhům k obsahové stránce veteránské periodiky Zpravodaje, k přijetí společného postoje k jednotlivým výročím, k výměně zkušeností ve spolupráci s jinými společenskými organizacemi. Informace a zkušenosti plynoucí ze společných porad jsou také inspirativní pro ostatní kluby. Chrudimští veteráni se inspirovali plzeňskými a zorganizovali zhotovení a umístění pamětní desky J. Čermotovi v Břeclavi. Prostějovští veteráni byli inspirováni veterány ze Zlína, Prahy, Hradce Králové a Chrudimi v jejich angažovanosti týkající se parašutistů padlých za 2. světové války a zrekonstruovali partyzánský bunkr v Sečském žlebu. To jsou jen některé příklady.

Tak jako každá dosavadní společná porada předsedů MKVV byla nesporným přínosem pro koordinovanou činnost klubu, tak tomu zajisté bude i na letošní společné poradě.

kol. Řepka

OPĚT NA VÝCHOD SLOVENSKA

Ve dnech 15. – 16. 8. 2003 zorganizoval KVV Prostějov zájezd do Prešova a Bardejova. V pátek ráno v 5.00 hodin jsme nabrali směr Zlín. Tam přistoupila skupina kolegů ve slušivých uniformách KVV. Přes Horní Lideč, Povážskou Bystřici a Žilinu jsme pokračovali až na první zastávku na Strečně, kde jsme doplnili tekutiny a poklonili se u památníků francouzských partyzánů. Tam kolega Řepka, Barszaz a Lorencová položili květiny. Kolega Řepka seznámil účastníky s postupem bojů před 51 lety, kdy vypuklo SNP, kde bojovalo mnoho národností Evropy.

Na Štrbě jsme měli zabezpečený oběd. Pomalá obsluha narušila náš časový harmono-

gram, a tak jsme museli vypustit návštěvu Sabínova. Po celé trase kol. Lorencová a Šimík informovali účastníky o důležitých historických památkách, kolem kterých jsme projížděli. Zážitkem byl průjezd tunelu pod Braniskem. Jeho délka je 5,5 km.

V 15.15 hodin nás čekali kolegové z prešovského KVV – Hořejší s paní, Sejk a další. Vítání bylo radostné, jak to u dobrých přátel bývá. Po ubytování mohli všichni jít do míst dávno známých, i na návštěvu známých a příbuzných.

Večer byl připraven ve vojenském klubu kulturní program a pohoštění. Vystoupila taneční skupina irských tanců a pěvecká skupina „Suché karty“, která působí pod záštitou posádkového klubu v Prešově a je složena z důstojníků. Za pohoštění a veškerou péči pa-

OPRAVA PARTYZÁNSKÉ ZEMLJANKY

Členové KVV Prostějov si dali do plánu na letošní rok opravu pozůstatku partyzánské zemljanky v Sečském potočce na Prostějovsku. Po několika sobotách usilovně pracovali na obnově obložení a úpravě okolí místa, kde se ukrývali a odkud vedli své výpady partyzáni, převážně uprchlí zajatci – rudoarmějci, ale i naši občané, za osvobození naší vlasti od německých okupantů. Hlavním organizátorem, kolegům Řepkovi a Zapletalovi účinně pomohli zvláště kolegové Lejsek, Borovský a dalších asi 15 dobrovolníků. Jejich přičiněním tato památka opět připomíná kolemjdoucím historické události a dokazuje, že jsme dosud na ně nezapomněli.

V Dukle připravují ženy

Podmínky na přípravu reprezentačního družstva žen v ČR v parašutismu v Prostějově přinášejí první úspěchy. Závěrečnou kontrolu připravovanosti na světový šampionát

absolvovala děvčata v polovině srpna v italském Bellune, kde se zúčastnila dalšího závodu Evropského poháru 2003. Na této soutěži podala děvčata velmi dobrý výkon. Blanka Fialová obsadila výběrové druhé místo v soutěži jednotlivců. Mladá Míša Dvořáková zvítězila v soutěži juniorů. Tato soutěž se vyhlašuje společně pro chlapce i děvčata. Kompletní družstvo žen, ve složení Vojtková, Dvořáková, Macichová, Šmídová a Fialová, v konkurenci 31 mužských družstev, obsadilo hodnotné deváté místo. (V této soutěži družstvo Dukly Prostějov A se umístilo jako třetí a Dukly Prostějov B na pátém místě). Trenér děvčat byl s výkony celého družstva velmi spokojen.

tří kol. Hálové, Hořejší, Bičanové, Hořejším, Sejkovi, Bažantovi, Platkovi, Šagátovi a dalším naše poděkování.

Druhý den následovala prohlídka města Bardejova a prohlídka útvaru výsadkové jednotky. Tam nás přivítal zástupce generálního štábu ASSR plk. František Bartko. V klubovně jsme se podívali na film o vzniku a výcviku výsadkářů a pak nás seznámili s moderním výcvikovým zařízením. Oběd v jídelně útvaru všem chutnal. Odpoledne po prohlídce lázní Bardejov jsme nasedli do autobusu a přes Starou Lubovňu, Kežmarok a Poprad vedla naše cesta domů. Při zabezpečení tohoto zájezdu mi pomáhali kol. Bartko, Šimík, a Čábelovi, za což všem děkuji.

Podle zprávy kol. M. Lorencové

Hosté z Bratislavy ve Zlíně

Dne 31. 5. 2003 jsme již v 9.00 hodin ráno vřítali na letišti Slovákckého aeroklubu Kunovice šestnáctičlennou reprezentativní skupinu slovenských para – veteránů, abychom jim oplátili naši loňskou návštěvu Bratislavy.

Iniciátorem setkání byl Tonda Šulák. Do přípravy se zapojili všichni členové výboru a také kolegové Hrabě, Prachař, Janáček a Běťák, rodiny M. Martince a L. Červinky. Hosté si prohlédli „Letecké muzeum pod širým nebem“ i továrnu EVEKTOR a AEROTECHNIK. Potom navštívili starobylý Velehrad. Tady pobesedovali s kolegou plk. V. Maděrou, který za 2. sv. války vyprovázel z Anglie své bojové druhy k diverzním a zpravodajským úkolům do Protektorátu. Kolega Maděra přitom vzpomněl na ústupové boje ve Francii, tvrdý výcvik ve Skotsku, výsadky z Anglie do vlasti i jejich bojovou činnost v tehdy porobené vlasti.

V Uherském Brodě, rodišti učitele národů J. Á. Komenského, se v muzeu s četnými originály mohli kolegové ze Slovenska názorně přesvědčit o jeho rozsáhlém pedagogickém i mírotvorném díle. Starosta města Ing. L. Kryštof věnoval účastníkům plán města a překrásnou knihu s barevnými fotografiemi nazvanou „Dramata města“ s dějiny Uherského Brodu a jeho obyvatel. Po návštěvě pivovaru „Janáček“ a večeři v restauraci „Sokolovna“ panovala až do pozdních nočních hodin družná zábava.

Příští ráno následovala prohlídka Luhačovic a pak další cesta vedla do Zlína na prohlídku soukromé sbírky auto – veteránů p. Samohýla, což zprostředkovali kol. Zelingner a Vaculík. Před polednem jsme ještě stihli vyjet rychlovýtahem na střechnu mrakodrapu a tady hosty seznámit s jeho historií, což zajistil kol. Bartík. S technickými otázkami nás seznámil kol. Šulák. Nevynechali jsme ani ukázkou technické lahůdky, jakou je kancelář šéfa firmy J. A. Bati ve výtahu a torzo z rozsáhlého Musea bot, které se právě stěhuje.

Po obědě se již přihlásila únava a naši hosté se rozhodli námi další plánované ukázky odložit k návštěvě na příští rok.

Podle obsáhlého dopisu kol. A. Šuláka

Mistrovství Slovenska v parašutismu veteránů

Naši kolegové z bratislavského KVV vzali na sebe velice náročný, ale i vysoce chvályhodný úkol. Tím, že uspořádali mistrovství Slovenska v parašutismu veteránů, prokázali nejen vysokou akceschopnost a organizační schopnosti, ale přispěli i k dalšímu prohloubení spolupráce mezi našimi republikovými kluby, oživilo mnohá stará přátelství mezi účastníky mistrovství a umožnili navázání nových. Mohli jsme si dokázat, že i přes náš mnohdy i pokročilý věk máme odvahu udělat něco, čeho se neodvážní ani podstatně mladší jedinci.

Je škoda, že meteorologické podmínky a zejména zranění našich dvou kolegů neumožnily plánované tři nebo alespoň dva saskoky. Tak po provedeném prvním kole byla soutěž ukončena. Nejlepší výsledky prokázali naši zlínské kolegové, kteří v celkovém pořadí obsadili první a třetí místo, druhé místo patřilo družstvu bratislavských veteránů. Dovolím si však zdůraznit, že jsme zvítězili všichni, kteří jsme se 22. – 23. srpna 2003 uvedeného mistrovství na letišti SLÁVNICA u Dubnice nad Váhom zúčastnili.

PIEŠŤANY

byly cílem zájezdu 45 členů KVV Prostějov dne 13. 9. 2003. Znovu si oživit vzpomínky na místa, kde jsme v pohodě v minulosti upevňovali své zdraví, bylo v plné míře dosaženo. V samotném ústavu všichni obdivovali nový léčebný areál a velký venkovní bazén, který však využili pouze dva otužilci – kol. Jánová a Borovský. Účastníci byli přijati ředitelem ústavu plukovníkem MUDr. Lisým, který přítomné seznámil s jeho současným stavem a vyhlídkami do budoucnosti. Mnohem radostnější bylo krátké setkání se stále vitální kol. Hodulovou. Prohlídka města i lázeňského ostrova, projížďka lodí po Slnavě a večeře v restauraci (v její blízkosti měli právě setkání majitelé nádherných motocyklů), ukončilo akci, kterou zorganizoval, zajistil a řídil kolega Starý. Tomu patřil dík všech účastníků.

Na závěr to, co nás všechny hodně zarmoutilo. Bylo nám řečeno, že v srpnu odešel na poslední cestu plk. MUDr. Zbojan. Ten se nám všem, kteří jsme se snažili ve VKU Piešťany vylepšit svůj pochroumaný pohybový aparát, jako náčelník ústavu vždy pečlivě věnoval. Zavzpomínejte na něj s námi.

kol. Opletal.

GEPRTOVCI PO DESETI LETECH

Koncem června jsem se jako delegát našeho KVV Liberec zúčastnil 10. jubilejního setkání para – skupiny příslušníků bývalé velitelské roty kpt. Geprta, ročník 1948 – 51, ve Stráži pod Ralskem. Zde jsem se sešel s kolegou Ivanem Vernerem, který donesl k nahlédnutí účastníkům setkání všechny klubové kroniky KVV Prostějov.

Já osobně jsem nebyl příslušníkem této roty, ale znal jsem dobře kpt. Geprta a dva příslušníci této roty (Hejduk a Chmelník) vykonávali u mne funkci zbrojířů. Od roku 1995 se již pravidelně zúčastňují jejich setkání, a proto si troufám jejich desetiletou činnost hodnotit.

Tato para – skupina vznikla v době, kdy většina dnešních MKVV (mimo KVV Prostějov) se teprve tvořila. Zvláštností a mimořádností této skupiny je, že jejími členy jsou příslušníci jediné roty, kteří se po ukončení vojenské služby dokázali díky obětavosti dobrých organizátorů, v čele s Toníkem Strnadem, dát dohromady, a to v nemalém počtu cca 30 osob. Vytvořit kolektiv spojený srdcem a láskou ke své zbraní, kde je možnost znovu prožívat to přátelství a kamarádství příznačné pro paragány a tím obohatit závěr života. Z programu této skupiny lze uvést to, že se pravidelně setkávají dvakrát do roka. Na svá setkání zvou významné osobnosti výsadkového vojska (koleg. Mansfelda, Černotu atd.) i syna velitele roty kpt. Geprta, vzdávají poctu zemřelým kolegům a navštěvují hroby významných velitelů a náčelníků výsadkového vojska, pravidelně jezdí na pro ně známá místa v prostoru Ralsko – Hradčany, Kuřivody, Mimoň. Dovedou se i bavit při vlastní hudbě tria Chmelník – Šiška – Pruša.

Závěrem je třeba tuto samostatnou para – skupinu ocenit a vyjádřit plně uznání za příkladnou a dlouhodobou činnost. Chceme popřát hodně zdraví všem jejich členům a ještě mnoho radostných a šťastných shledání.

kol. M. Vojtěch

MONDIAL 2003 FRANCIE

Od neděle 7. do soboty 13. září se uskutečnil vrchol letošní sezóny – Mistrovství světa v parašutismu, a to ve francouzském městě GAP – Tallard. Těto soutěže se zúčastnila i kompletní reprezentace České republiky, družstva mužů a žen. Velkého úspěchu dosáhl Jiří Gečňuk, který získal v absolutním hodnocení jednotlivců druhé místo a tím i stříbrnou medaili. Také družstvo mužů, ve složení Vedmoch, Jurčo, Jiroušek, Gečňuk a Tábor, dosáhlo výborného umístění, a to třetí místo se ziskem bronzových medailí. Družstvo děvčat, ve složení Vojtková, Dvořáková, Macichová, Vraná a Fialová, obsadilo v soutěži žen páté místo. Je zřejmé, že toto družstvo zaplatilo nováčkovskou daň. Ještě je třeba kladně hodnotit to, že do finále soutěže jednotlivkyň, na přenosnost přistání, se probodovala zkušená Vojtková a Vraná.

kol. I. Hořko

Víte, že . .

1. V rámci reformy armády bude v příštích třech letech nutné zlikvidovat asi 61 tisíc tun nepotřebné munice. Je to drahá záležitost. Vždyt například likvidace jednoho náboje do samopalu stojí 3,50 – 7,00 Kč. Kde vzít 2,21 miliardy korun potřebných na všechnu likvidaci nepotřebné munice. „AR 6“

2. Při oficiální vzpomínce na 60. výročí bitvy u Sokolova přímo na místě bojů bylo konstatováno, že dosud žijících účastníků bojů u Sokolova je v České republice asi čtyřicet. Vzpomínkové akce se zúčastnila i dcera generála L. Svobody. „AR 7“

3. Členem aktivní dobrovolné zálohy AČR se může stát každý občan, absolvent základní vojenské služby, který podléhá branné povinnosti. Smlouvu uzavírá na UVS a po přijetí má nárok na měsíční odměnu 500, – Kč. Závazek je na 2 – 5 let. „AR 7“

4. Průzkum civilní veřejnosti k otázce prestiže vojenské profese dopadl tak, že v seznamu 24 profesí hodnotili respondenti prestiž vojáků z povolání – vojenského profesionála na 12. místo. Prvenství si udržel lékař. „AR 12“

5. Vojenská policie hlásila 30. 6. 2003 ukončení profesionalizace a dosažení počátečních operačních schopností. Má 1200 profesionálních vojenských policistů a je na konci své přeměny i v otázce vybavení. „AR 11“

6. Již čtyři roky působí v Prostějově rota aktivních záloh Speciálních sil AČR. Za tu dobu vznikl tým 40 dobrovolníků zapálených pro věc, kteří ve volném čase podstupují fyzicky i psychicky náročný výcvik. Všichni jsou aktivními výsadkáři.

7. 43. výsadkový prapor Chrudim, spolu s klubem výsadkových veteránů, založil a slavnostně pro širokou veřejnost zpřístupnil síň tradic: 71. praporu Československých výsadkářů – Palečkovy děti a jejich vnuci. Tato místnost se nachází v klubu Chrudimských výsadkářů v místní čtvrti „Na Rozhledně“. Výstava je přístupná každé pondělí od 10.00 do 17.00 hodin a všichni naši příznivci jsou srdečně zváni. V případě, že máte zájem se dostavit ve větším počtu a posedět při přátelském vzpomínání, sdělte nám váš příjezd alespoň týden dopředu, abychom pro vás mohli zajistit občerstvení a vhodné prostředí. Kontakt: Ing. Zdeněk Kolář, mob. 606585267, Ladislav Banašik, Vlčnov 54, 537 01 Chrudim., telefon: 469682016.

8. Příspěvek na náš Zpravodaj nám také zaslali kolegové z MKVV Praha – 1000 Kč a jednotlivci kol. Malý, Škarabela, Kurková, Mansfeld. Zatím ale někteří z těch, kterým individuálně „Z“, zasláme na naši výzvu v „Z 28“, nereagovali, nebo zapoměli. Děkujeme.

9. Výbor KVV Prostějov se dne 5. 8. 2003 usnesl udělit Zlatý odznak KVV kolegovi Mřtovi Mlčákov. Ten splňuje všechny podmínky pro jeho udělení a dlouhodobě aktivně pracuje na realizování záměru našeho klubu.

10. Výstavba vojenského areálu Leteckých kasáren v Prostějově byla ukončena v roce 1927. Do nových prostor bylo umístěno velitelství učiliště pro letectvo. Roku 1960 přišla do Prostějova 22. výsadková brigáda. V roce 1976 zanikly jednotky hromadných výsadků a 22. výsadkový pluk se zaměřil na výcvik malých průzkumných skupin. Současná posádka v Prostějově je domovem elitních jednotek AČR.

11. Nakladatelství Naše vojsko připravuje druhé vydání Červených bareť. Budou v něm opraveny některé chyby, které se vloudily do textu prvního vydání a kniha bude doplněna o rozkaz č. 1 plukovníka Palečka pro výsadkové jednotky.

12. Křest nové knihy kol. Šolce „Za frontou na východě“ provedl kolega F. Mansfeld 6. 8. 2003. Kniha informuje o práci sovětských zpravodajských organizací, které využívaly i čs. občany k této činnosti. V knize se objevuje mnoho jmen těch, kteří po válce sloužili u výsadkového vojska. Prodává se za 260, – Kč a vydalo ji nakladatelství Svět křídle z Chebu.

13. Společně setkání výsadkářů ve dnech 10. – 12. 9. 2004 připravuje kol. Hanák v rekreačním středisku ŽELIVKA na Českomoravské vrchovině. Důležité je, že zájemci o účast musí potvrdit svůj zájem do konce listopadu 2003. Telefonicky na číslo 728 179 326, nebo písemně na Ing. J. Hanák, M. Horákové 131, 160 00 PRAHA 6. Výbory MKVV obdržely o setkání podrobné informace.

14. Na mistrovství SR ve víceboji všestrannosti seniorů, kde bojovali reprezentanti 12 slovenských okresů, získal kolega Pavel Bučko zlatou medaili a M. Česal (syn našší členky M. Česalové) stříbrnou medaili.

15. 4. brigáda rychlého nasazení bude reorganizována na 11. mechanizovanou brigádu. V jejím rámci bude i výsadkový mechanizovaný prapor v Chrudimi.

16. Do prosince letošního roku mají v Liberci vybudovat mezinárodní chemický prapor a po celý příští rok budou zodpovídat za jeho výcvik a řízení.

17. Návrh pražského MKVV, aby kol. M. Melichákov a J. Lažanskému byl udělen Zlatý odznak KVV, projednal výbor KVV Prostějov a rozhodl těmto kolegům Zlatý odznak udělit na hodnotící schůzi pražského MKVV. Jmenovaní splnili všechny podmínky pro jeho udělení.

18. Dne 24. října bude odhalena v Břeclavi, v péči MKVV Chrudim, pamětní deska našemu kolegovi J. Černotovi. Desku zhotovil člen KVV Prostějov kol. Jeremiáš.

19. Prostějovská Dukla – para, aby v budoucnosti zajistila přísun mladých adeptů reprezentace v parašutismu, cvičí kroužek žáků z místních škol. V něm připravuje zájemce k seskokům na padáku a měli by z nich vyrůst budoucí členové DUKLY. Nutno dodat, že bez velké morální a materiální podpory vedoucích funkcionářů města Prostějova, by tuto dlouhodobou přípravu samotná Dukla nebyla schopna zabezpečit.

Navždy nás opustili

Bohumil Rejhon zemřel 20. 6. 2003 ve věku 77 let. Se smutkem nám to oznámili kolegové z Hradce Králové. Bohumil byl pilotem kluzákové letky, ve které působil v rámci výsadkového vojska od roku 1948 až do zrušení této letky. Následně se stal vojenským pilotem a později jako pilot instruktor létal na mnoha typech letounů a vrtulníků a vyškolil spoustu mladých pilotů. Vzpomeňte na něj s námi.

Vzpomínky

Kolega František Juračka z Kyjova zavzpomínal na svoji základní vojenskou službu v letech 1949 – 51 a to, co mu uvízlo v paměti, sepsal na 39 stránkách. Ty nám poslal s tím, abychom vybrali to, co by bylo zajímavé pro čtenáře Zpravodaje. Pokusili jsme se tedy některé jeho myšlenky zpracovat do následujícího článku.

Rukoval jsem s holou hlavou a dřevěným černě natřeným kufrem. Z vlaku jsem vystoupil v Kroměříži a s kufrem v pravé ruce, v trojstupe, za hřmotu vojenské dechovky vpochoďoval do kasáren, kde na bráně visel nápis „VÍTÁME VÁS. „ Na druhé straně transparentu však stálo „UŽ VÁS MÁME“!

Pak to šlo jedno za druhým. Nafasovat do celty výstroj a výzbroj, propriety, kavalec, nacpat slamnák a na světlici se seznámit s mezinárodní směsicí mých „spolubojovníků“.

Budíčky, rozcvičky, snídaně, černá káva, oddělený výcvik, obědy, kde kalorií bylo dost, nástupy na rozkazy, raporty, nástupy do služeb, organizované volno, čištění zbraní, večerky. Tak letěly dny až do přísahy.

V poddůstojnické škole jsem sice jednou vyfasoval „sedm s dekou, „ a tak se i seznámil se vzorně zařízenou basou. Výcvik mne ale zajímal a při vyřazení z poddůstojnické školy jsem byl povýšen na svobodníka.

K útvaru přijeli tři parašutisté v červených baretech a dělali nábor dobrovolníků k nově utvářenému útvaru výsadkářů. Přihlásili jsme se pouze dva z celé naší roty. Zkoušky jsme absolvovali 20. dubna 1950 ve Stráži pod Ralskem a do Zákup jsme byly povolání nastoupit 1. června 1950.

Od počátku nás čekal tvrdý výcvik zaměřený na fyzickou zdatnost. Honění na překážkové dráze, výsadková příprava na aparátech, pády a kotouly, skoro denně smíšené přesuny a běhy až 20 km. Poplachy. Přesuny na akce, ze kterých jsme se vraceli za dva až tři dny.

Příprava na seskok byla velmi náročná. Padáky V – 1 měly při snášení velkou oscilaci. Nácviky přistání, nohy u sebe, kotouly, pády, vyprošťování z popruhů padáků. To stále dokola a denně. Jako na vysvobození jsme čekali na první seskoky.

Letoun Dakota. Ve dveřích kravál, motory řvou, vítr sviští, což z části tlumí gumová přílba přes uši. Na sobě hlavní a záložní padák, zabalené baličky – specialisty na Borečku. Na kovových sedadlech sedí parašutisté. Vytážená lana padáků zavěšená za karabiny na průběžném ocelovém laně. Na pokyn výsadkového průvodce první výsadkář vstal a šel ke dvěřím. „Vpřed“. „Výskok“.

Až jsem visel na šňůrách padáků a nade mnou vrchlík, tak jsem snad byl ten nejšťastnější člověk na světě. Cítil jsem se jako pták – ta příprava stála za to. Při dopadu na zem jsem to zvládl díky nadřeným kotoulům a kočičím hřbetům. Pomocí zámku na prsou jsem odepnul popruhy, smotal padák, uložil do brašny, přesunul se k veliteli a podal hlášení: „Pane desátníku, svobodník Juračka, hlásím provedení seskoku, vše bylo v pořádku!“

Ve Zpravodaji 28 jsme zveřejnili výzvu kol. Hampla, aby se ozvali ti, kteří mohou upřesnit skutečnost, že již v roce 1949 byl proveden hromadný seskok na letišti TRI DUBY – Zvolen. K tomu vedle ústních vyjádření kol. Galáta, Lukáška, Klusta, Dubného, vybíráme z dopisu F. Mansfelda.

Výsadek na Tri Duby – Zvolen v roce 1949 byl složen z roty por. A. Štětky a z roty por. F. Mansfelda. Byly to vlastně první a druhá výsadková rota 71. výsadkového praporu, doplněné z dalších jednotek praporu. Ubytování jsme byli pod stany u řeky Hron nebo u jeho přítoku. Počet osob dnes již jen odhaduji na 200 – 250 výsadkářů a jednotku zabezpečení. Počet letounů odhaduji na 12 – 15 Dakot a Li – 2. Předváděl to osobně plk. Paleček, velmi mu na tom záleželo.

Seskok byl proveden bez závad! Přehlídka byla provedena později po seskoku před tribunou na hlavní ulici ve městě Zvolen. Na tribuně byli Kl. Gottwald, generál L. Svoboda, plk. K. Paleček a další. Přehlídkové jednotce velel František Mansfeld. Všechno dopadlo vtečně, chlapi byli nadřilovaní, lehké kulometry nesli „napříč prsou“ jako Sověti, bylo to prostě bez chyby. Velitel byl pozván na tribunu, kde mu Kl. Gottwald a L. Svoboda poděkovali a stiskli ruku.

„Palce“ byl nadšen a pozval nás, velící důstojníky do vinárny Dunaj, kde jsme mu do ranních hodin pomáhali utratit gázi. Všechno platil. Mužstvo mělo také vycházky do rána. Proběhlo všechno tak, že na vagónování jsme byli všichni pohromadě a v pořádku se vrátili do posádky.

Začátkem jara v roce 1947 se ve věstníku MNO objevila zpráva o tom, že MNO hodlá zřídit výsadkové vojsko. Tato zvěst byla přechtěna všem příslušníkům tankového praporu 22. tankové brigády v Hodoníně, kde jsem v té době sloužil jako děle sloužící poddůstojník. Po poradě se svým přítelem Rostou Běhalíkem jsme se rozhodli podat si přihlášku o zařazení k výsadkovému vojsku. Čekání na vyřízení bylo dosti dlouhé, měsíce plynuly a stále se nic nedělo. Až najednou. Vrátil jsem se z dovolené v červenci, ale již do Dědic v Výškova, kam se mezitím naše brigáda přemístila. Tam mne jako blesk z čistého nebe zastihla zpráva, že jsme oba přijati k výsadkovému vojsku a přeloženi do Zákup u České Lípy. Nástup byl stanoven na 1. září 1947. Oba jsme předali své funkce a do Zákup přijeli ve stanovený den v odpoledních hodinách.

Po příjezdu do Zákup a ubytování jsme se seznamovali s dalšími dobrovolníky, kteří zde již byli před námi. Hned druhého dne se začaly formovat roty a konečně i celý 71. pěší prapor ČSLV parašutistů. Píchlázi stále nový dobrovolníci. Naš rotě velel npor. Švachula.

pokračování na str. 4

pokračování ze str. 3

V říjnu jsme však byli odveleni, já i Rosta, do Stráže pod Ralskem. Zde se stavěla, pod velením kpt. Černoty, výcviková základna, pozůstávající z překážkových drah číslo 1 a 2, pudové střelnice, házenišť granátů a ženijního cvičiště. Budovaly se učebny a další zařízení. Kromě vojáků základní služby zde byli i důstojníci Mansfeld, Zelinka, Mladý, Geprt, Vavřda, Krátký, Kroupa, Pelc, rotmistři Dubný, Kačur, Majrský, Šebele, Navrátil, Chytil, Orihel, Kalafaktor, Hricko, Šindler, Pospíšil a řada dalších. Na spoustu věcí jsem již pozapomněl za těch více jak padesát let. Všechno výcvik byl velmi náročný a tvrdý, ale úkoly jsme plnili s radostí. Vzpomínám si, že to byla doba, kdy při očekávání nějakého většího cvičení měl lékař velkou práci udržet nemocné na ošetřovně. Každý se chtěl cvičení zúčastnit. Všichni jsme přímo zbožňovali naše velitele Palečka, Černotu, Taláška, Vavřdu a Vrzálu. Byli jsme velmi hrdí na svoji příslušnost k výsadkovým jednotkám a oni nám byli vzorem. Již počátkem roku 1948 vše probíhalo podle řádu. My jsme byli po absolvování Tyršovy školy zdatnosti v Praze a po zimním výcviku v Železném Rudě zařazeni jako instruktorský sbor základny. Začali jsme cvičit přicházející nováčky – dobrovolníky, účastnili se přeškolení bývalých velitelů partyzánských oddílů, stali se instruktory pro izraelskou armádu oddílů Hagany atd... Tak to tedy začínalo.

kol. Jan Ivan Lukášek

Krásný letní den. Na letišti v Košicích je celý 72. výsadkový prapor. Letoun ličko v pravidelných intervalech opouští skupiny výsadkářů a na blízkých pedetkách přistávají na doskokovou plochu.

„Tuto výsadku vysadíš ty“, určil Jirka Křivan. Řekl jsem: „Provedul!“ a šel jsem sebejistě k výsadce. Vždyť v té době jsem byl již „zkušený desant“. To jsem měl kolem 15 seskoků. Odvedl jsem výsadku do letounu a všechno probíhalo normálně.

Výsadka stojí připravená. Připravit! Vpřed! První výsadkář vyskakuje, za ním druhý – kulometník, třetí, ten se ale ve dveřích zašprague, zůstává stát a křičí: „On tu visí!“ Podívám se ze dveří a tam zavěšen za ruku v rohu ohybu dveří visí kulometník. Odstavuji třetího výsadkáře od dveří a snažím se visícímu kulometníkovi uvolnit prsty. Nejde to, křečovitě se drží. Je červená a letoun jde do zatáčky nad město Košice. Nechávám výsadku sednout.

Co s visícím výsadkářem? Když mu uvolním prsty, spadne do města! Nezbyvá nic, než jej vytáhnout zpět do letounu. Klekám do dveří, chytám za postroj a za límeček. Sflou mám, a tak se mi daří jej vtáhnout do letounu. Nic nezjišťují a odvádím jej ke dveřím kabiny pilotů.

Vtom se otřesu hrůzou. Náhle jsem si uvědomil, že jsem došel ke kabině, aniž by mne pás vysazovače zadržel. Otočím se a vidím, že ten je povívan proudem vzduchu u dveří. Pás byl totiž ještě opatřen německým válečkovým zámkem, který se otvíral zmáčknutím čudlíků z horní a spodní strany. To se mi zřejmě povedlo provést tím, že jsem si klekl, a jak jsem se vykláněl z letounu, břichem je zmáčkl.

Jak bych reagoval a jak bych zvládl situaci, kdybych vypadl z letounu, mi v té době nebylo moc jasné. Měl jsem totiž jen závodný padák zabalený na lano. *kol. Opletal*

U výsadkových útvarů se chovaly různé druhy zvířat, jako kočky, psi, mnohde i prasata v pomocných zemědělských hospodářstvích. Čápa jsme však měli v organizaci jen u 71. PVPR.

V létě roku 1952 byl 71. PVPR ze Zákup dlouhodobě odvelen VVP do Kamenice nad Círochou k provádění intenzivního výcviku v polních podmínkách (bojové střelby, taktická cvičení s vysazením, ostré trhání pomoci ženijní munice atd.). V rámci provádění školních seskoků jsme s rotami velmi brzy ráno vyráželi z tábora ve Valaškovcích k provádění seskoků na letiště Kamenice nad Círochou. Po jednom takovém přesunu jsme objevili v podmačené louce čápa bílého se zlomenou nohou. Dal se snadno chytit, donesli jsme ho do sanity a předali k léčení npor. MUDr. Antonínu Markovi. Čáp si nemohl přát nic lepšího, neboť se dostal do rukou zkušeného chirurga, ten mu přiložil „mini“ dlahu a odvezl si ho do stanového tábora na doléčení. Čáp dostal jméno Toník (po ošetřujícím lékaři) a stal se kmenovým příslušníkem praporečnického obvaziště. Toník se brzy zotavil natolik, že svého ochránce doprovázel po táboře, zúčastňoval se nástupů na ranní rozvody do zaměstnání, vozil se v sanitě. Proč by také ne, když mu npor. MUDr. Marek denně zabezpečoval čerstvý přísun žab, myší, někdy i hadů.

Začátkem září jsme se železničním přesunem vraceli přes celou republiku do Zákup a Toník si nedal říci, aby zůstal ve svém rodném kraji, a tak se dal na přesun s námi. Po celou dobu cesty se u nás držel a ještě dnes vidím překvapeně obličeje lidí na železničních stanicích, kde jsme stavěli, když si lékař se svým Toníkem vyšlapoval po peronu při kontrole vody, která byla potřebná pro vaření během přesunu. Dojel s námi až do Zákup a ještě zde se krátký čas zúčastňoval všech nástupů. Přišel ale podzim a puď sebezáchovy byl silnější. A tak jednoho dne odletěl do teplejších krajín, aniž by se s námi rozloučil.

kol. Opletal

Velitel naší roty důstojník Josef Piska byl přísný velitel a nikomu nic neodpustil. Blížil se svátek Josefa a velitel čtyř důstojníků Jakubka přišel s návrhem, že by nebylo od věci koupit mu nějaký dárek. Po vysvětlení celé rotě jak kdo mohl, přispěl. Dárek jsme koupili a na osobní předání byl určen velitel čtyř důstojníků Jakubka a já četař Milan Rech.

Když jsme přišli do domácnosti velitele roty, oslava byla v plném proudu a on oplýval velkým nadšením, že jsme si na něho vzpomněli. Nezdrželi jsme se dlouho, a když jsem přišel do kasáren, klukům jsem vyprávěl, jak náš velitel byl tomu všemu rád.

Druhý den byla neděle a my si hověli na kavalcích. Tu se rozletěly dveře a v nich k mému velké překvapení stál velitel roty Josef Piska a zvýšeným hlasem bez hodnotného označení se mne zeptal: „Rech, jakto že jednotka není na rozveičce?“

Ani při poplachu jsme nebyli tak rychle obléčení a již v běhu opouštěli světnici. Rozcvičku tentokrát vedl sám velitel roty. A byla to nějaká rozveička!

Snídaně nám pak velmi chutnala. V to nedělní dopoledne byla tvář našeho velitele plný úsměv a já jsem ho naopak jen zkroušeně obcházel, když jsem žádal, aby mi podepsal propustku. *kol. Rech*

Ve svých vzpomínkách se vracím do „starověku výsadkového vojska“ – do Zákup – na začátek padesátých let minulého století. V té době byly do života uváděny nové řády, kde se např. v určité části hovořilo i o stříhání vojáků základní služby. Výstrojařům nastal velice těžký úkol toto stříhání zabezpečit. Před koncem roku potom vyšel rozkaz MNO o zřizování různých armádních kurzů (psovodů, kuchařů, trubačů, obuvníků, holičů aj.). Jako „deus ex machina“ přišly včas dva zlepšovací návrhy, od bodrého správce budov kpt. Marka, že je schopen v rámci renovace kasáren zařídít „lazebnickou“ místnost. A druhý návrh od zastupce velitele pro tří kpt. Peciny, že si potřebného holiče vybere mezi základáky.

Od velitelské roty byl tedy vybrán do kurzu holičů voják Vozárik, který si předtím při seskoku přivodil těžký výron v kotníku a byl neschopen výcviku. Po absolvování kurzu byl voják Vozárik rozkazem jmenován útvarovým holičem a nastoupil do nově zřízené „oficíny“. Zdálo se, že bylo vše vyřízeno ke spokojenosti jak řádu, tak vojáků. Netrvalo však dlouho a vojáci si mi u roty stěžovali na holiče Vozárika, že umí stříhat jen dvě fazony a to buď „na hrubo“ nebo „na jemno“.

V té době se celý 71. vppr připravoval na jarní prověrky, kromě intenzivního výcviku se vše malovalo, uklízelo, stěhovalo, stříhalo apod. V rámci prověrek kpt. Josef Marek předvedl komisi i vybudování „oficíny“ a při této příležitosti se světil vojín Vozárikovi, aby ho ostříhal. Ten byl u komise tak vylekán, že nevnímal, jakou fazonu si vlastně správce budov přeje, a tak mu pro jistotu vystříhal to, co nejvíce uměl – „na jemno“, tedy pěkného ježka. Když to kpt. Marek zpozoroval, vystřelil z křesla a zmohl se jen na průpovědku: „Tak mi útvar odplácí!“ za útrpného přihlížení kontrolního orgánu.

kol. Opletal

Vzpomínka na Prešov

Milan RECH

Tam u Kučerů na sále,
baví se voják vesele,
hezkou dívku v kole měl,
že nemá přesčas, zapomněl.

Když devátá odbila,
dívka ho domů posílá,
on se jí stále vymlouvá,
že až do rána přesčas má.

Když dvanáctá odbila,
do sálu vstoupil posada.
Sbohem buď dívko pravil on,
pro tebe snesu garnizon.

Tam u prešovských kasáren,
stojí tam varta den co den,
s nasazenými bodáky,
hlídají staré mazáky.

„Prosím vás, kde tady bydlí Geprtovi?“ ptám se paní na poště v Lipencích. „Musíte jít po silnici nahoru, tam co je telefonní budka a poschodový dům“, odpověděla úřednice.

Kráčím do horní části Lipenců. Domky, zahrady, jabloně, hrušně, rybníček s leknýny – ticho. Člověk by ani neřekl, že je ještě v Pra-

ze. Přicházím k domu u telefonní budky. „Je tu někdo? Bydlí tu Josef Geprt, odbojář z armádního sboru?“

Konečně se ozval odněkud hlas: „Ano, tady je Geprt“, Následuje těžký krok, klepavý zvuk berlí. Je tu rozhovor, či spíše monolog frontového vojáka

Pocházím ze Zvole na Šumpersku, za války tam nebyl Protektorát, ale Reich. Pracoval jsem jako vedoucí stavby. V dvačtyřicátém roce mne nasadili do Berlína. Ještě koncem toho roku mne poslali do vesnice Korobočino na Ukrajině, pak ještě do Svatova, kde nás bylo devět ze Šumperka. Začátkem ledna 1943 jsme utekli, partyzánský velitel Krivonos nás ukryl před Němci a pak jsme využili útoku Rudé armády a přešli jsme k ní. Slyšeli jsme v rozhlase o čs. vojenské jednotce v SSSR a řekli jsme si, že se k ní musíme dostat. Před Velikonocemi 1943 jsme se ocitli v Buzuluku. Udělal jsem zkoušky v poddůstojnické škole, stal jsem se desátníkem a pak jako četař velitelem čety v náhradním pluku. Absolvoval jsem v Jerefově škole zvláštních úkolů s výsadkovým kurzem, dělal jsem instruktora v para – brigádě a nakonec jsem působil na 2. oddělení zpravodajském, na velitelství 1. čs. armádního sboru.

Před začátkem karpatsko – dukelské operace jsem velel skupině regulovčků. Vytyčovali jsme trasy pro přesun – přechody přes vodní toky, únosnost mostů, vyhledávali případné objíždky v terénu atd. Jedné noci jsem hlásil sovětskému generálovi, že čs. armádní sbor se přesunuje k československým hranicím. Po Dukle jsem se podílel na pěti akcích sborového hloubkového průzkumu v nepřátelském terénu, ten nejdleší v prostoru za Martinem trval skoro tři týdny.

Velmi těžké bylo se dostat takových deset kilometrů za linii fronty, potom to již šlo. Zjišťovali jsme síly a rozmístění německých jednotek, palebná rozmístění dělostřelctva a další údaje. To všechno bylo nutné vyslačkami hlásit na velitelství sboru. O akci v prostoru Liptovského Mikuláše píše v knize Z BUZULUKU DO PRAHY ar. generál Ludvík Svoboda a zmiňuje se tam i o mně.

Podplukovník ve výslužbě Josef Geprt, nositel dvou čs. válečných křížů 1939, Řádu SNP 2. stupně a celé řady dalších vyznamenání však již před několika lety odešel navždy. Vzpomínku na něj tehdy napsal kolega Karel Kroupa.

Bylo to na Slovensku koncem padesátých let. Já byl mladý poručík a dědek Šindler mne i s mojí průzkumnou četou v rámci jakéhosi velkého cvičení vysadil na Hrabušice u Popradu, abych se přesunul přes Nízké Tatry do Slovenského rudohorí ke Slovinkám a prováděl zpravodajskou a diverzní činnost ve prospěch štábu fronty.

Četu jsem měl dobře vycvičenou. Vojáci vládli zbraněmi, trhavinami, uměli dělat nástrahy, náložkami přestřihnout koleje, položit strom, vybudovat zemní úkryt, zamaskovat se na stromě nebo v umělému pařezu u cesty či na louce. Dva roky jsme to trénovali a nyní při závěrečném cvičení to měli dokázat. Cestou na základnu jsme prováděli případy radiolokátorů, vyslaček, velitelství nepřátelských jednotek, která nám dědek na těch kotářech dosti věrně maketami imitoval, sledovali

jsem „pohyby vojsk nepřítel“ (děda osobně jezdil s kolonou „větvíček“ s maketami raket a antén, a když jsem mu večer rádiem nehlásil, kdy přesně a kde projížděl, nadával a hrozil).

V horách nad Slovinkami jsem dostal úkol vybudovat základnu a rozeslat hlídky po širokém okolí. (S četou jsem kontroloval prostor asi 20 x 20 km a byl připraven k případům a léčkám podle rozkazů ze štábu fronty). Základnu jsme vybudovali vysoko v horách a dobře ji střežili. Děda nám tam v noci shazoval z letadel zásoby a my jsme tam žili jako páni – daleko od lidí v bezpečí, sami připraveni způsobit nepříteli ztráty a mít ho stále pod dohledem. Cvičení trvalo již několik dní, vojáci objevili potůček s tůňmi, kde byli nádherní pstruzi a naučili se je lovit dynamem, kterým se dobjely zdroje pro radiostanici RM – 31.

Pomocí RM – 31 jsem udržoval trvalé spojení s frontovým štábem, kde seděl taky dědek Šindler. Jednou mi poslal zprávu „očekávat inspekčního generála dnes v 15.30 hod. u kóty 815,2. „ Osobně jsem šel generálovi naproti ke stanovenému místu, kam ho po lesních cestách dovezl gazík. Generál, vysoký hubený chlap, byl zástupcem náčelníka zpravodajské správy GŠ. Znal jsem ho již osobně z rozbortů, které s námi každoročně prováděl. Vážili jsme si ho jako parašutisty, který byl za války vysazen ze SSR na Slovensko a tam bojoval proti Němcům. Byl to zdatný padesátník a po přivítání jsme stoupali nahoru do kopců, mlázím a houštin. Asi po necelé hodině jsme byli na místě. Na základnu přišel vloženež v dobré náladě. Sám vzpomínal na své zážitky z války, vždy nedaleko odtud strávil téměř rok v německém tůlu.

Svému zástupci na základně jsem před odchodem nařídil, aby dal nachytat pstruhy, kterými bychom hosta náležitě uctili. Objevili jsme se s generálem právě v okamžiku, když spojař točil dynamem, aby v potoce elektrickým proudem omráčil ryby. Stačilo hodit konce kabelů do vody prudce zatočit klikou a rybky plavaly bílými břšky vzhůru.

Generál po příchodu projevil zájem o novou radiostanici. Nasměrovaná anténa, dlouhá dvacet metrů, natažená mezi stromy, vedle spojař se sluchátky na uších a v ruce pípák na vysílání teček a čárek, další voják u dynamu, dobjející baterky – působilo to velmi přesvědčivě. Generál mi nařídil ohlásit jeho příchod do štábu fronty, který byl v lesích za Prešovem, vzdálen asi 70 km. Než jsem informaci zakódoval, odstrčil starý bojovník vojáka od dynamu, aby si vyzkoušel svoji sílu a mocně zatočil klikou . . . „Vole, už plavou!“ ozvalo se od potoka. Tůňka byla plná bílých břšek . . .

Musel jsem potom rozhněvanému inspektorovi vysvětlovat, že to bylo výjimečné. Byl to myslivce a věděl, co je to lesní pých. Zdůvodňoval jsem to tím, že při výcviku přežití v přírodě jsme to zkusili a používáme tento způsob získávání stravy z místních zdrojů opravdu jen zřídka. Příliš mnoho mi nevěřil, ale protože znal, co je to hlad, nebyla jeho výtky až tak ostrá. Nakonec to dobře dopadlo, cvičení bylo hodnoceno kladně, v rozboru se hovořilo o dovedné a iniciativní práci orgánů průzkumu a dědovi Šindlerovi jsme tuto maličkost zatajili.

kol. Hrbek

Zase jeden z těch sychravých podzimních dnů, který na náladě nic nepřidá. Musím po příchodu do kasáren urychleně provést rozvod do zaměstnání a potom se zavřít v kanceláři a zpracovat rozvrh na příští týden. Už aby ta odporná práce byla za mnou. Tak uvažoval cestou do kasáren velitel spojovací rotý npor. Pavlík. Skutečnost však byla jiná. Po příchodu ho v kanceláři očekával vyšetřovatel vojenského prokurátora, který jej seznámil se situací, která se stala jednomu sedláckovi za obcí Solivar směrem k baloništi. Při orbě naje koňmi na spadlé elektrické vedení a přišel o oba koně. „Musím s vámi sepsat protokol, neboť se podílel na této mimořádné události a zřejmě budete muset vzniklou škodu nahradit!“ „Proč já bych měl hradit škodu?“ „Protože jste dal rozkaz k výstavbě toho vedení, nebo snad ne?“ „Ano dal, ale na základě písemného rozkazu náčelníka spojení, který jsem si vyžádal vzhledem k tomu, že elektrická přípojka měla být postavena vyřazeným OK kabelem, který se používá pro telefonní spojení.“ „Tak to jste tedy z toho venku, odpovědnost za škodu nese náčelník spojení. Dejte mi ten písemný rozkaz“

Toto se mi stalo, když jsem sloužil u výsadkové brigády v Prešově. Náčelník spojení kpt. Vyšinka byl odsouzen k náhradě škody, protože neprokázal, že jen plnil rozkaz svého nadřízeného. Při výplatě gáže stál před dvěma finančními náčelníky a přijímal peněžité dary od vojáků z povolání, kteří mu tak pomohli škodu uhradit.

kol. Pavlík

Samozřejmě, že i když se v době naší vojenské služby kupovaly potraviny na lístky, bylo u našeho útvaru jídlo dobré a bylo ho dost. Kolem tábora byl krásný les, a tak jsme sklízeli spousty borůvek, brusinek a hub, které jsme si pak upravovali na světnici na primitivním vaříci.

Za táborem byl pěkný potok, místy i přes dva metry široký. Využívali jsme chladnou vodu při sobotním koupání a běhali od horkých sprch schladit se v potoce. Potom jsme ale objevili, že tento vodní tok oplývá i rybami. Tenkrát nás s Vlastou napadla předvánoční myšlenka na pěkně usmaženého kapříka. Problém ale byl, jakým způsobem lovit. Udici, trhavinu či chytání do ruky jsme zavrhlí. Pro nás nejpříjemnější způsob byla střelba z pistole. Odpovídalo to našemu heslu rychle a pryč. Zjistili jsme, že ve stínu břehu potoka číhá štika na kořist. Protože nám tenkrát nikdo střelivo neomezoval, zbýval jen problém, jak zaměřit vzhledem k lomu paprsků pod hladinou. Vlasta to vyřešil odhadem. Pomocí ponořeného proutku zjistil, že musí mířit asi deset cm pod rybu.

Střelba v táboře a jeho okolí nikoho nevrušovala. Mohli jsme dělat i věci zakázané, ale nikdo nás nesměl při činu chytit. Budíček se často dělal útočnými granáty a strážný někdy střílel i po veverkách.

Při jednom náhodném pokusu střelit štika jsme zjistili, že ryba, i když není zasažena, je několik okamžiků omráčena nárazem střely do vodní hladiny. Vyjede prudce vpřed břichem nahoru. Bylo nám jasné, že je to vhodný okamžik pro její ulovení.

pokračování na str. 6

pokračování ze str. 5

Tak jsme se v neděli 28. 11. 1948 odpoledne vydali na lov. Jdeme tiše proti proudu podle potoka směrem k Hamru na Jezeře. Opatrně našlapujeme a oči hledají stíny ryb. Úlohy máme rozdělené, já jako lovec a Vlasta jako sřelec. Konečně vidíme pěknou rybkou a hned padl výstřel. Štika vyjela přesně podle scénáře. Nyní bylo na mně, kanady nekanady, kalhoty nekalhoty, skáču do vody k rybě a šup s ní na břeh. Jsem mokrý až do půl stehů, ale skoro dvou kilová štika je naše.

Jak jsme ji upravovali na primitivním vaříči, by bylo již na další povídání.

kol. Kadidlo

Roční taktické cvičení probíhalo v povodí řeky Moravy v době, kdy toto území ještě nebylo nijak chráněno. Při akcích jednotek vylétali ze křoví bažanti, kteří tam hnízdili. V průběhu cvičení předal jeden voják krásného bažantího kohouta, kterého živého chytil řídícím cvičení, kterým byl důstojník Vajgl. Ten příliš neváhal, kohouta vzal, svázal mu nohy a dal do gaziku.

Po návratu do kasáren všechny cvičící jednotky nastoupily na nádvoří ke krátkému závěrečnému vyhodnocení. Na pravém křídle jednotek, v čele skupiny rozhodčích, stál Milan Vajgl a měl bažanta pod paží. Před jednotku předstoupil velitel praporu a hromovým hlasem zavelil: „Jednotky pozor!“ Milan, jako vzorně ukázněný voják, se vypnul, připažil a tím uvolnil bažantího kohouta. Ten vzletěl i se svázanými nohama, ale s napnutými ocasními brky, s kohoutím zakokrháním směrem do botanické zahrady za plot kasáren.

Protože se hurónsky rozchechtal velitel praporu, tak pozor – nepozor, chechtala se celá nastoupená jednotka. Byla to nekážeň? Tak se jen projevila ta malá česká škodolibá povaha.

Na velitelsko – štábní cvičení byly vyvedeny štáby praporů i se štábem brigády. Vysazení praporů bylo naplánováno na různé plochy v okolí VVP Mimoň.

K nočnímu seskoku odstartoval štáb 72. výsadkového praporu do tmy jako v pytli.

Na obloze ani hvězdička, těžké mraky těsně nad hladinou vysazení. Plocha vysazení podle mapy i leteckého snímku se zdála dobrá. Pole, louky, vlevo ve směru náletu alej stromů, vpravo ohraničená silnicí třetí třídy. V letounu jako jednička velitel praporu, dvojka NŠ důstojník Krejčí, trojka radista atd. . Běžná činnost před vysazením a již je zelená – vpřed! Bílé kopule pedetek se jen slabě rýsují v zástupu pod černými mraky.

Velitel praporu řídí padák ve směru plánovaného shromaždiště. Za ním se podle dohovoru naučeně drží NŠ a radista. Náhle velitel praporu zahýbá doprava. Z výšky 150 – 200 metrů myslí, že rozeznává zalesknutí se deštěm pokropené louky. Lépe je přece přistát do mokrého pažitku než do rozbahněného oraniště. NŠ okamžitě reaguje a napodobuje manévry velitele.

Přistání. Čvach! Kotoul. Rychle vzytk! A z velitele praporu a NŠ jsou hastrmani. Přistáli sice na louce, tam se však po vydatných deštích v dolince vytvořil malý rybníček.

Vody bylo sice méně než po kolena, ale to stačilo k tomu, že oběma vedoucím funkcionářům kapalo ze šosů. Přistání však měli měkké.

V cihelně, kde štáb zaujal VS, velitel i NŠ řešili zadávané situace důstojníkem Rusňákem v nepředpisové ústroji. Někteří příslušníci štábu totiž sušili jejich svršky u ohně v nitru cihelny.

kol. Opletal

O dovolené v Chorvatsku na Makarské jsem měl nezapomenutelný zážitek. Splnilo se mi jedno, od dětství nesplněné tajné přání. Totiž v roce 1967 jsem na francouzské Riviéře poprvé viděl začínající sport, let na padáku za rychlým motorovým člunem. Byl bych se tehdy rád takto proletěl, ale bránil mi v tom naprostý nedostatek valut. Až na Makarské se mi tento sen splnil.

Spočítal jsem svoji hotovost a odhodlal se na pětiminutový let za 160 Kun. Jelikož byla v noci bouřka a sluníčko se prodralo přes mraky až po desáté hodině, bylo na pláži málo návštěvníků a já byl od rána prvním zájemcem o let na padáku. S kapitánem jsem se domluvil a na jeho stereotypní otázku, zda netrpím závratí, jsem se přiznal, že jsem byl kdysi pilotem bezmotorového létání, a tak mne může vytáhnou bez obav co nejvýše. Pak mne navlékli do plovoucí vesty, oblékli zvláštní nohavice ze silných popruhů se dvěma karabinami, kterými mne přichytili za lano padáku. Další námořník padák nadzvedl a tím jej trochu nafoukl. Mne to ze zadní plošiny člunu lehce zvedlo a byl jsem ve vzduchu. Člun se pode mnou vzdaloval a zmenšoval, jak se tažené lano odvíjelo z bubny uprostřed člunu, až jsem dospěl do výše asi 50 – 60 metrů. Byl to nádherný pohled na celou pláž, s pozadím mohutného pohoří Biokovo, vysokého 1800 metrů nad mořem, které se vypíná přímo nad městem.

Proletěl jsem nad celou pláží dvakrát a zažil i dvakrát téměř přistání na moři, když člun úmyslně zpomalil rychlost a padák se mnou klesl tak, že jsem se nohama dotkl hladiny. Hned potom kapitán zvýšil rychlost a já se opět dostal do původní výše. Přistání se uskutečnilo tak, že člun zpomalil rychlost a naviják mne přitáhl až na zadní plošinu, kde jsem lehce a měkce přistál.

Létal jsem tak asi 18 minut a kapitán mi potom s úsměvem sdělil, že se mnou dělal menší propagační let, aby nalákal další zájemce.

JUDr. Horák

Toto číslo Zpravodaje jsme o jeden měsíc uspíšili, abychom zajistili pozvání na výroční schůzi KVV. Proto, sice trochu předčasně, vám tímto posíláme i upřímné přání, aby se vám v příštím roce všechno dařilo, byli jste spokojeni a drželo se vás zdravíčko.

redakce

Vydává klub výsadkových veteránů Prostějov pro potřeby svých členů. Neprodejné.

Kontaktní adresa: František Lejsek
Šárka 24
796 01 Prostějov
tel. 582 343 605

Bankovní spojení: účet 153 185 640
Kód: 0300